

gjøres til Gjenstand for et virkelig forstandigt Skattegrundlag. Jeg skal imidlertid gaae ind paa en Betragtning, som i denne Retning har gjort sig gjældende ved hele dette Forslag, nemlig at det Paalæg, der er givet alle Vedkommende, staaer i et saa lavt Forhold til det, man med nogenlunde Grund kan formode, at deres Virksomhed vil give, at man kan lade dem yde det, denne Virksomhed udkøbt, og naar man tager den laveste Klasse bort, hvori vistnok kun de ere, der ikke tjene over 300 Rd. om Aaret, hvilket nemlig er det Beløb, som man aldeles vil friggjøre for Skat, saa er det ogsaa ganske vist, at de andre Classer alle maae regnes for at være noget høiere stillede, og at den Afgift, som bliver dem paalagt, ikke er betydelig. Som Grund for at fastholde denne Skat er ogsaa anført, at den dog indbragte 50,000 Rd., og det er den Grund, der forekommer mig meest at retfærdiggjøre den. Det er blevet hævret, at, naar man skal gaae ind paa en reen Indkomstskat, hvilket vi jo nu have isinde, skal man fra Begyndelsen af søge kun at berøre Indtægten lidt, og det er vist fuldkommen rigtigt. Man frygter ikke for at det skal vides, at man har en taalelig stor Indtægt — Mange ville endog synes meget godt derom, thi det seer godt ud — naar man kun ikke skal betale Meget af den, men saasnart det mærkes, at man skal betale Mere Skat af den, krymper hele Aabenhjertigheden ind, og Folk blive taus og tilbageholdne. Denne Betragtningssaaede har imidlertid kun Gyldighed, indtil den Protokol er bleven indrettet, som det er mig kjært at høre den sidste ærede Taler bringe under Omtale. En saavidt som mulig nøiagtig Undersøgelse af det, der saa at sige ligger for som Kjendsgjerning, som Enhver kan røre ved, og dette fuldstændiggjort ved et Skjønmaal fra Mænd, man har Tillid til, forekommer mig, at kunne være Midlet til at tilfredsstille begge Sider. Derjom Ministeren virkelig holder fast paa, i det første Dieblik at ville have denne Classeskat, saa maatte den da kun fastholdes i 5 Aar; den vilde i de 5 Aar have gjort den Nytte, der behøvedes af den, for at man paa en lempelig Saaede kunde komme over til Indkomstskatten, og efter de 5 Aar vilde den staae ligeoverfor Indkomstskatten

som en saa stor Ubetydelighed, at den kun blev tilbage som en Ubequemmelighed. Man maa jo vel lægge Mærke til, at den langt overveieende Deel af de Personer, der gjenneem denne Næringskat skulle yde Noget, alle komme til at tage Deel i Indtægtskatten, og den Røgning, der maatte gjøres for at indvinde disse 50,000 Rd. mere, vilde, naar det hele Indtægtskatteapparat var ordnet, ikke have den allermindste Vanskelighed. Skulde den ærede Minister altsaa holde fast ved denne Classeskat som Middel til, paa en lempeligere Saaede at komme over fra det Spstem, man nu følger, til det, hvorpaa han nu vil slaae ind, saa forekommer det mig, at man fra Thingets Side gjerne kunde gaae ind paa at beholde den for 5 Aar. Jeg erkjender med alle de ærede Herrer, der have omtalt denne Sag, at det i det Hele ikke er nogen heldig Skat.

Der staaer nu kun een Ting tilbage, der forekommer mig at være en væsentlig Mangel. Enhver Skattelov har jo det Hovedformaal at give let tilgængelige Midler til at fyldestgjøre Udgiftsfordringer; og det bør give Anledning til at holde et passende Forhold vedlige mellem de forskjellige Skattegenstandes Afbenyttelse. Det forekommer mig, som der maatte være udtalt i Lovens et bestemt Forhold, hvori den ene Art Skat maatte staae til den anden som Maximum. Man maatte sige, at Arealskatten maatte — og jeg vil strax tage Tal, for at gjøre det forstaaeligt — opkræves med et Beløb af indtil 0,35 af den hele Udgiftsmasse — jeg har søgt at nærme mig de Talstørrelser, som svare til de nu bestaaende Forhold — Grundskatten med et Beløb af 0,25 af det hele Beløb, og Indkomstskatten med indtil 0,40. Derved kommer man ogsaa den Bemærkning imøde, som kom igaar fra et æret Medlem (Feddersen); at medens man ganske vist maa see at udfylde ved Hjælp af Indkomstskatten det, de andre Skatter ikke kunne yde, saa kan Lovgivningsmagten ikke indbrømme nogen Commune at forsøge Skattemængden i det Uendelige. Der maa være en Begrænsning. Sætter man denne Begrænsning, som det ærede Medlem foreslog, saaledes, at man ikke maatte gaae ud over visse Procent af